

Hondenmens Suze Steenbergen

Als ik naar de supermarkt ga, heb ik al heimwee naar mijn honden

Door: Anita Kiers. Foto's: Suze Steenbergen

Vakanties, verjaardagsfeestjes, etentjes of een bioscoopje pakken: het zit er allemaal niet meer in sinds Suze Steenbergen haar hart én huis heeft opengesteld voor buitenlandse honden. En de sporadische bezoeker die zij ontvangt, moet wel een hele speciale band met haar en echtgenoot Fred hebben om erin te komen. Hun leven draait namelijk om één ding: honden uit het buitenland die nergens anders terechtkunnen, een prachtig leven bieden.

Waar deze liefde vandaan komt? Suze: 'Die is mij met de paplepel ingegeven. Ik ben opgegroeid met een Ierse Setter, een Italiaanse straathond en allerlei andere dieren. Wij fungeerden ook als opvanggezin voor honden die even niet thuis konden blijven. Al in mijn ouderlijk huis draaide alles om honden.'

Nooit meer

Toen Suze op zichzelf ging wonen, was er geen plek meer voor een huisdier. 'Door mijn drukke leven en mijn baan bij het bankwezen vond ik dat dat niet kon.' Ondertussen haalde ze haar hart op met vrijwilligerswerk in asielen en bij de Stichting AAP. Ook adopteerde ze financieel een hond op afstand in Polen: Morus. Daarnaast ging zij regelmatig op duikvakantie, waar ze tegelijkertijd zwerfhonden verzorgde. 'Maar hé, dan moet je ook weer naar huis hè? Dat brak me op een gegeven moment behoorlijk op. Ik beloofde mijzelf om nooit meer op vakantie te gaan naar een land met zwerfhonden!'

'In 2006 zag ik een bericht over een stichting in Bosnië; een reis naar Tuzla volgde in september dat jaar. Sindsdien is mijn leven niet meer hetzelfde. Het is vreselijk wat een oorlog teweegbrengt aan haat en wreedheid, ook naar dieren. Ik heb afschuwelijke dingen gezien. Langzaam maar zeker dacht ik: wat een onzin dat ik mij als bankmedewerker druk maak om spaartegoeden, terwijl honden op één dag rijden van ons vandaan creperen!'

*Sindsdien is mijn **LEVEN** niet meer **HETZELFDE***

Zó verliefd op dat hoofd

Het logische gevolg: in 2009 ging Suze minder werken. 'Morus was ondertussen al 14 maar nu kon ik hem naar mij toe halen. Mijn vriendin die betrokken was bij de honden in Polen zei: 'niet zo verstandig, Suze!'. Maar ik was zó verliefd op dat hoofd! Moest het nog wel even aan mijn echtgenoot vertellen, maar ik had Fred streng geselecteerd op zijn liefde voor dieren dus daarover

maakte ik mij niet al te druk. Via een e-mailtje vertelde ik hem aan de hand van een tekeningetje dat Morus deel van ons gezin zou worden.'

*De bench ging **OPEN** en hij liep **RECHTSTREEKS** in mijn armen*

'Toen moest ik nog twee maanden wachten; de langste maanden van mijn leven! Morus moest echt worden gevangen voor het transport. Na elf uur rijden arriveerde de auto. De bench ging open en hij liep rechtstreeks in mijn armen. Magisch! Morus bleek een fantastische hond te zijn om als eerste te krijgen. Hij was supergehoorzaam, lief voor mensen, bezoek en voor katten. Hij heeft nog vier jaar bij ons gewoond. Toen hij 18 was kon het echt niet meer met zijn rug en moesten we afscheid nemen. Daarmee heb ik verrassend weinig moeite; ik doe het echt voor de hond. Geen geklooi, maar afsluiten als het genoeg is. Helaas zie ik maar al te vaak dat dat anders gaat en dan vraag ik mij af: waarom ga je zo lang door met deze lijdensweg?'

Vier is mijn nummer

Ondertussen is Suze de tel een beetje kwijt van het aantal honden dat ze na Morus heeft verwelkomd in hun huishouden, maar ergens rond de zeventien moeten het er toch zeker zijn.

Voornamelijk oude honden, honden met ernstige gedragsproblemen of handicaps. En altijd honden die 'pasten'. 'Het is niet alleen belangrijk dat je bewust kiest voor een hond die bij jou past, maar ook dat je zeker weet dat de al aanwezige honden gelukkig van de nieuwkomer worden!'

Dat was dan ook altijd hét criterium wanneer Suze en Fred een opvangplek aan honden boden die nergens heen konden omdat ze te angstig of te ziek waren. 'Maar vier honden is voor ons de grens. Dat is voor mij de max om oog voor de behoeften van elk individu te kunnen houden. Ook al zie ik op bijvoorbeeld Facebook vaak honden voorbijkomen die ik zó graag zou willen helpen: vier is mijn nummer.'

De vier gelukkigen die nu bij Fred en Suze mogen leven zijn Princes (een gehandicapte hond uit Bosnië van 13 jaar), Bibi (uit Spanje, 11 jaar jong en geërfd van een overleden vriendin), Emma (een kruising Griekse Herder van 7 jaar) en niet uit te vlakken: Chihuahua Froufrou uit de frontlinie van Oekraïne. Suze: 'Niet alleen de ruimte waar de broedfokker de honden had achtergelaten om te vluchten voor het oorlogsgeweld, maar ook het kenneltje van FrouFrou had kogelgaten. FrouFrou is afstandelijk en ik kan haar niet zomaar aaien, maar ze slaapt wel lekker tussen ons in.'

Ik geef mijn honden altijd een keuze: of ze aangeraakt willen worden of niet, of ze mee willen met een wandeling of niet: het is aan hen. Ze mogen leven zoals ze willen zonder dat er iets van ze wordt gevraagd.'

Ook het **KENNELTJE** van FrouFrou had **KOGELGATEN**

Toch liever een wereld met gelukkige honden

Van zeer sociaal en *outgoing*, leven Suze en Fred nu een behoorlijk teruggetrokken leven. Suze: 'En dat vinden we prima! Ik zie het niet als 'iets laten', ons leven is gewoon mee veranderd met de honden die we adopteerden. Ik kan echt niet zonder! Als ik naar de supermarkt ga, heb ik al heimwee. Als ik de vier honden om ons heen zie liggen denk ik: wat zijn wij toch een fantastisch gezin! En zolang er thuisloze honden zijn, heb ik honden. Maar als ik zou mogen kiezen, heb ik toch liever een wereld met gelukkige of helemaal geen honden dan dat ik zelf gelukkig ben omdat ik honden heb!'

